

IZ BARBANA.

Nedavno su došli u selo Poljake oružnici. Tu se naipečju pitali neku dječju gdje staniće Gjuro Paus, a zatim se oputio ravno u mjesec kuce. Pao je sjeđio kod ognjista i počeo pristupiti blizje kuci i upita gde gde mu je dom Milos. Iza kaku mu je Pau dozvano da radi u vrtu, naredi mu da ga pozove kući. Gjuro mu odgovorio zelji. Dobje su u kucu, pozdravili i poslali ih u vrt. Nista, naipečju s Vam... Nato ih Pausovi su odvezle u sobu. Tu su oružnici rekli da su saznali, da ih u noći misle posjetiti tabori, da su došli da obrije kuce. U tu svrhu zamoljile mladog Pausa, da im izriči civilnu odjicu da se preduzim, a zatim neka ide načrnicom marseš u Sv. Vincenat, da poslaše u pomoć par oružnika. Mladji Paus im udovoljio zelji i ospitali se prama Še. Vi želite, oružnici su išli za njime, Kada su došli u jednu sunpu, odigljene par kilometara od tih malaža, da se zaustavi i da se legne uz njih na zemlju. Posluša ih. Nato mu oružnici počevi predbacavati da je propagandist ugradovao itd. Milos se je branić kako je mogao, ali sve uzložio: morao je biti kriješ. Prijeđnima su strane oružnika nije bilo u kraju ni konca. Došla je noć. Zapovijedice mu, da ostavite i da ide s njima kući, da bude njihova poslanačka od tabora. Mladji se ustane i ospati s njima dolaze u selo. Kad su došli do Pausove kuce, mlađi zet preko čitavne u kuću, a oružnici ostaju van. Nato su došli k oružnicima nekih individua, koji su bili odvojeni u fašističkim odjelicama, provrili su Pausovu kucu u namjeri da izdješavaju sva. Srce je prohlita, da se piše i svi provodobni pobegli iz kuće u selo, u kucu još i onako vladaju velika panika. Budući pak, da nisu našli nikoga kod kuće, otišli su iz kuće i zapustili selo — Dali su to bili pravi oružnici i pravi fašisti, to ne možemo da ustvrdimo. U svakom slučaju prepričamo oblastima, da istraže ovaj događaj i da strogo kaže krijeve, koji počinjeni su ovakova bezakomija proti našem narodu. Isto tako ne bi bilo posteno, da nekihakvi individui nose fašistički ili oružnički odjori pa da počinju na njihov račun takva bezakomija. Zato van s krijevima!

IZ SOVINJAKA.

Na dan Gjurjevdana, našeg blagdana, došlo je na nama buzenski svećenik, da nam drži propovijed. Govorio je u Italijanskom jeziku. Mi smo se zadivili, koliko je u znak protesta svr u jednog vratu, jer je crkve. Cemu da slušamo propovijed, koju ne znamo? Ovdje nema previši Italijani. Oni ne znamo? I Sovinjaka, koji danas govore u obliku Italijanskog (za žalosno im majku, naše su keri i prezimena), ne mare ni za crkve ni za vjere. Znamo, da je svemu tome kriva politika, ali mi ne čemo da se od crkve stvara parlamentni politički. Zato smo i na Gjurjevdanu ostavili crkvu i procesiju.

IZ BIZUTA.

Dne 5. 7. mjeseca obdržala je nas Posušnjica svoju godišnju skupštinsku. I ovaj put bili je slabu posjetena, ali ipak brojnije nego li zadnjih pet godina. Tu nije bilo mnogo. Ali smo osvjeđeni, da će nas narod ugodobrati i prisustvovati skupštinsma nasog ovog jedinstva živućeg narodnog društva, kad bude saznan, da se naša Posušnjica ojačala, da je ozdravila nakon dugog bolovanja i ličenja, pak je sada aktivna, te sasme izvan svake pogiblje. U zadnje doba bile su riješene neke pravde ugodno za Posušnjicu. Parnice proti Gregeorce za ogroman iznos dobro je isplaša, te će sav zaplijenjeni Gregorjevi potkratiti imetak poči na dražbu Posušnjici u dobro. Parnice je proti općini pridobijela i još jedna druga pravda; i tako se Posušnjica ojačala i ozdravila, te danas već može pomoći narodu. Nažalost Posušnjica je moralu isplatali ulagateljima zadnjih godina velike iznose, poslo nisu imali povjerenja nju a ovo najviše za to, što su naši nepririjetili proti Posušnjicu agitovali i proti njoj djelovali. Sada se skupštinski mogli se uvjeriti, da sada naša Posušnjica sasme dobro stoji, te prema tomu moramo sada nastojati da ju dižemo na onoj stupnji jakosti, kakva je bila ranije.

Na nama dakle sada stoji, da ju mi još većina očajamo i podignemo u našu korist i u narodnu čast. Posto imamo smratić, da je naša strana Zadruga propala, sada će njen poslovne (djelokrak) preuzeti Posušnjica, te će narod preuštiti modru galicu itd.

PODLISTAK

Krsno ime

Tko krsno ime slavi, onome i pomaze,

Naši pradjedovi Jugoslaveni prelazili su iz neznačajke na kršćansku vjeru u većim skupinama i to na dan koga poznatijega sveca. Toga sveca zadrali bi novokršteni za zaštitnika i pokrovitelja svojih kuća i porodica. Plemenita, koja bi primjerice prešla na kršćansku vjeru na dan sv. Nikole, smatrala bi toga sveca svojim patronom, svakih bi porodica čuvala u kući svoju sliku tog sveca, pred slike bilo bi kandido, koj bi se čestio, pripravio. Slike slike (kojima nazivali su i krsno ime, krušku) od njom klečeći bi majke i oci, kad god bi se našli u nevolji, pa bi možili svoga sveca, da im pomognu.

U davnina vremena imali smo i mi, istarski Jugoslaveni, svoju krsnu slavu, ali otako smo prie više stoljeća godina pal i pod budimsku vlast, izgubio se u nas taj divni narodni običaj. Sačuvao se je samo u nekim selima južne i zapadne Istre i dok se druge igubio, jer oni nekakvi imendani i rođendani, što ih pojedinci kod nas slave, nemaju nikakve veze

Franina i Jurina

IZ TRVIŽA.

Mi Trevižani bili smo odvijek dobri narodnjaci. Italijanaca i odmetnici nije bilo među nama. Zivjeli smo uvijek u bratskoj slozi. Štogram rastu male stvari, nesloga sive pokvari — to je bilo naše geslo. Svojim punošnjem stekli smo sebe veliko stavljanje po cijeloj Istri. Mi smo se time ponosili. No kasnije stava stvar ima svog početka i konac, tako je imala i naša slava. Pred nekoliko mjeseca naslo se u našem selu nekako ljudi koji su poteli stigati u selo, da budu novi klerikaličani, itd. Posledica toga bila je da su mnogi naši ljudi nacionalno omilitavici. Čim su to opazili naši narodni protivnici, Italijani, oni su se odmah oboradivali držeci se svome latinsko poslušice, koja nije Dubrovački, gantibus, tertius gaudet. Tako je i bilo. Kratko vrijeme poslali su nam ital. nečela-fašista Callabro-a. Taj novi učitelj nema zadate da potalijaniči same našu diećiju, nego i našu odraslost. Evo dokaza: Na Uskrsnu prednjek pripredio je u školskoj dvorani, gdje visi i propisa — ples. Na taj inace nevjerojatni ples došla su školska dječja, mlađiće, nevjerojatni i nekej stariji. Prijuspostava je ples i sami.

Franina, veli čovek, je bil oni Tomase. Si etal, kakoveh je debelih Talijanom kantali Jos, va ono staro vremje. Odbrusil ih je on i nam drugem, ja sam etal u jednoj njegovoj Iskrice ove zlatne besedi: — Prama tebi, nađe moji, nisu mnogi drugi nego polubljudi. Ne srani se krvi svoje, paži samo, da ti čista ostane, da ti kuga gradički opaćina ne ulije u nju slabost, nevolju i smrton!

Fra: A to — to... Ove zlatne besede morali su vi naši na Istre nastampati na svoje ognjišće. Ako prođes mino Račje Vasi, zatribetaj malo da lepi našu onemocvenu vrtiću, sarenjakom, tamo, i reci im, da nijut je sportutje Tomazeo, kega ečla Italija časti kao svog najvećeg čoveka.

Jur: A sadu čuj, ča Tomazeo sporuće našem redovnikom: — Niste vi svi tako nađučeni, koliko pristoji strahovitoj dužnosti vašoj; ali dosta je da ljubite: ljubav je bila bolje naša nego knjige, ljubav je bila nadahnuti onim slatkim jezikom, koji prije k srcu nego k usima dolazi. Neka vam bude preporučen naš materinski jezik, hitar i pun, jak i tih, mlad jošter, ali sime mladost i vjećne. Svi smo braća Isukrstova. Ne će haljina na nebo, Špido, nego duša.

Fra: To se govori! Ljubav je sre, Šre, ko mrzi, neka je prokleto po Boga svogućeg — amen!

Jur: A poslušaj ovu: — Kada će, Bože, svršiti ovo čoravo i naopako sledjenje za tudim običajima? Hrvati budimo, braćo, naprije; ovo neka name bude kao tijelo naše, a druge stvari neka nam dodjeli izvanka kao hrana svarena i skuhana... Puno nam se treba truditi, da dobijemo ono, što nam obecava odsuda naša... Sto brzo dobro, briži i prodje. Nije silna i vjetrovita kis, koja pomaze malasnom sjemu, nego kada lagano i toho darda onda bolja ona ulazi, i evijeće i travici oživi.

Fra: Vidis, to su besedi...!

Jur: A čuj, kako je ova lepa i istinita: — Počimmo mi raditi; drugi će bolje slijediti, ali naša će biti najveća slava. Jedna svjeđica može užeći tisuću svjeđica, jedna sama može da prosvititi put za mnogo duša, može da razveseli mnogo očiju, koje plaju u tamnosti tužnoj.

Fra: Vaistinu je to jako lepo. Ono ča i mi vavek govorimo; ako je vaše i sedam sain, ki zna malo stat i pisat, on more narodu pomoći. I miča svećica more važaj tisuće drugeh sveć. Ova valja! Nju bi si merali za ubo zapisati svu naši pismoznanci.

Jur: A lepe su i ove besedi njegove: — Ježit je duh čovjeka, bud naroda. Gdje je ježit, onda se smiješi, onda se smiješi i duše: gdje dva jezika gospode, onda jednodruše ne može da bude... Koja će krv predobiti, latinska ili slavenska?

Fra: Kako opazimo, njima je sada najviše na putu naši čestiti svećenik vše, g. Sabala iz Valuna. Njega loje na svaki način da istrijau iz nasog otoka. Svakog toliko dolaze k njemu i sile ga, da se iseli u Jugoslaviju. Tamošnje je pucanjstvo radi toga slišno ogrećeno i odlučno zahtijeva da vše, g. pop Sabala i nadalje ostane na svojem mjestu. Budući da je to ogrećeno tako veliko, da bi moglo pučko sreće... Ja u istini nadam, da u svakoj riječi hrvatskoj, koju će stiti ovi pisati, sresti ču, Špido, imo tvoje.

Fra: Sve je ovo jako lepo i gde gre se. Ja ti, Jurino, zahtijevam, da si mi sve to današnja stumači. A mislim, da će to i dringen bit jak droga.

Jur: Neka mi ne zamere, ma ni ja ne morem vavek delat — hapsora! Lepo je kad god i poskoči, ma je lepo kad god se vrati i pao stavl... Danska sara, razgovarali malo preparamno, nis zato — drugi put čemo malo drugaće. Nisu svu danj jednak.

Fra: To je ono, ča ja vavek govorim.

IZ CRESA.

Italijani su nam naipečju potisnjaljeni skolo i protjerali učitelje, a sad hocet da to učine s crkvama i školama.

Kako opazimo, njima je sada najviše na putu naši čestiti svećenik vše, g. Sabala iz Valuna. Njega loje na svaki način da istrijau iz nasog otoka. Svakog toliko dolaze k njemu i sile ga, da se iseli u Jugoslaviju. Tamošnje je pucanjstvo radi toga slišno ogrećeno i odlučno zahtijeva da vše, g. pop Sabala i nadalje ostane na svojem mjestu. Budući da je to ogrećeno tako veliko, da bi moglo pučko sreće... Ja u istini nadam, da u svakoj riječi hrvatskoj, koju će stiti ovi dana obećali, da će do nadaljnje naredjenja ostaviti: pri miru u Valunu.

Jos nesto! Za neko vrijeme došao je u Creski Italijanski č. otac kapucin, da drži misu i propovijedi. Prve nedjelje došlo je u crkvu mnogo vjernika, misleći, da će časni otac propovijediti u srpsko-hrvatskom, našem maternjem jeziku. Međutim ostali su brzo razočarani. Časni otac kapucin misao je latinski, a propovijedao italijanski. Sto vise: u propovijedi je tako jestovo uvrđeno naše poberne tezake, da su odmah izgubili volju da

zemlji, koji slave istoga sveća, smatraju rođacima. Za dan krsne slave, pribavljaju se slična i plesajući se prijatelji i znanci a i neponaj i propovijedaju primaju se rado i održi. Sva kruža očajno molitvi, veselju i razgovor. Pjevaju se pjesme, pucaju puške. Kućna vrata srušom u sviranju i sljeputu i sakatu i klijatu i svakom nevoljniku. Dan krsne slave je dan ljubavi, oprstjanja i mira. To je praznjeni nedjeljni i bratstva.

Slika sveća zagovornika čuva se u kući kao svetinja. Ta slika s kandidom prelazi od oca do sina. Tesko kući, iz koj je te svete slike nestalo. Ona ne smije od kuće, jer bi s njom otišla i sreću donosi, rasklopala bi se ogignite.

O krsnim slavama ima više pjesama. Za dan obavljamo jednu iz knjige Kotorko, koju je isjevao tajnik Radikalitske stranke e Ljubljani, g. Ljuba D. Jurković, da se i naši etički upoznaju sa njenom hepotom.

Evo to pjesme:

PESMA O KRŠNOJ SLAVI

U proljeće o Gjurjevu danu, Krsnu slavu staru kuću služi. Ta je kuća na daleko znamenja. Rad junjstva i poštenja svoga. Tu se skupi do sto plemestaka,

Domaće novosti

Slabo nas poznaju!

Italijanska republikanska stranka izdaje u Trstu svoj list — "L'Emancipazione". Taj list u jednom od zadnjih brojeva piše, da će italijanska republikanska stranka početi da izdaje jedan propagandistički list u slovenačkom jeziku, e da lakše predobije za sebe Slavenu Italiju. List dalje piše, kako će se srpski i gorički republikanci morati porazdijeliti delokrati, u svrhu da što jače prodru među slavensko pučanstvo. Italijanska republikanska stranka ovime prihvata metodu, koju provode već od prije italijanske stokane sa ciljem da se primorski Jugosloveni podjele među italijanske stranke i u njima izgube. Tako se o Slavenom u Italiji uopće više ne bi govorilo, već samo o republikanicima, fašistima, komunistima itd. Dakako da im nisu svijesni narod u Istri ne će nasjetiti. Italijani se ljuto varaju, ako misle, da je našo seljak glup. Bistar je on, vrlo bistar, te se ne da od nikoga varati. Da je republikancima zaista stalno do boljštice našega naroda, oni bi uprije sve svoje sile oko tega, da se poprave sve krivice, koje nam nanašaju druge stranke. Ali toga nema. Vidi si da su sve italijanske stranke, pa nosili one koje mu drago ime, složne u tome, da nas odnarođe. Zato kličemo svim našim ljudima: Ne pustite se varati od nikoga! Ostaće vjerni sebi i svojem jugoslovenskom imenu i narodu!

Zavod sv. Jeronima u Rimu predan Jugoslaviji.

Javljuj u Rimanu: Nakon postignutog sporazuma predale su italijanske vlasti jugoslovenskom poslaniku crkvu i zavod sv. Jeronima na osnovi utapanja u rimskom sporazu. U prisustvu jugoslovenskog poslanika skinuti su odmah sa crkve i sa zgrade stari austrijski grobovi a postavljeni državni jugoslovenski. U isto vrijeme istaknuta je na zavodu prvi put jugoslovenska državna zastava. Na taj je način definitivno regulisano pitanje zavoda sv. Jeronima između Italije i Jugoslavije po naročitom aneksu rimskog pakta, koji govorio o rješenju ovoga pitanja. Jos treba rješiti samo piljanje upravitelja zavoda, što će se izvršiti prema sporazu između Vatikana i Jugoslavije.

Kako gospodare naši Italijani su općinskim novcem?

Nekom je kr. italijanska vojska zapojila uve naše krajeve, najednaput su bila raspustena sva slavenska općinska zastupstva i uvedeni komesariji. Za općinske komarice bili su imovinom same Italijani. Što su oni preuzeći naše općine u svoje ruke, nasi su u mnogim blagajnama više hijadu pristojedog novaca. Danas pak nemaju više nijedne općine u Istri, koja ne bila zadužena. Prema našim informacijama, istarske općine duguju pokrajinskom konzorciju u Poreču 7.048.268'93 lira i to samo za aprovizaciju. Taj iznos pada na općinu:

Tinjan: 53.003'78 lira, Vrpinac: 77 hiljada 304,34, Barban: 344.606'24, Boljun: 7.816'83, Buje: 75.019'09, Kopar: 116.050'19 Podgrad: 355.952'07, Novigrad: 146.323'53, Vodnjan: 215.296'80, Šibenik: 32.919'34, Herpelje: 8.421'27, Plomin: 30.268'16, Žminj: 101.263'28, Izola: 494.468'86, Lovran: 39.34, Materija: 109.156'65, Matulji: 267.768'93, Motovun: 102.660'13, Mošćenice: 84.131.25, Nerezine: 60.000, Osor: 196.451'04, Poreč: 307.938'57, Buzet: 281.806'17, Piran: 466.098'97, Pazin: 117 hiljada 457'07, Pula: 1.343.959'42, Oprtalj: 110.437'76, Roc: 51.492'95, Sv. Vincenc: 139'67, Umag: 128.057'13, Bale: 140 hiljada 385'58, Vrtenje: 54.191'61, Višnjan: 67 hiljada 510'38, Viznjan: 167.513'27, Volsko-Opatija: 944.319'26, Ukupno 7.048.268 lira i 93 cent.

Kako spomenuso, ti dugovi su učinjeni u Poreču samo za aprovizaciju. Naš narod je morao odmah platiće zivčene namirnice, koje je dobivao kod aprovizacije. Kamo je onda išao onaj novac? Kakva je bila uprava s tim novcem? A što će ljudi reći kasnije, kad iznesemo na dan i ostale dugove?

Istrani, ne selite u Južnu Ameriku!

Usprkos svih naših opomene ima ljudi, koji hoće da se isele u Južnu Ameriku. Svima je cilj — Argentina. Ti nesretnici zapoštavaju domaće ogњište u nadi, da će u tijedan svijetu dobiti dovoljno zarade. Dodu u Argentinu. Tu dožive takvo razočaranje, da im odmah dodje želja za povratak u domovinu. No sada se nažalost te njihove želje ne mogu da ispunje, jer nemaju potrebitih sredstava za povratak. Posljedica toga biva ta, da jadnici ne mogu u Argentinu ni živjeti ni umrijeti. A tko je svemu tomu krv? Oni, koji nisu htjeli da slušaju prijateljski savjet — islenici sami.

Kakvo prilike vladaju tamo dolje u Argentini, neka svjedoči pismo, koje je prišlo ovih dana jedan prijatelj našeg lista. To pismo doslovno glasi ovako:

Buenos-Aires, dne 8. IV. 1924.

Dragi prijatelju,

Oprost, što Ti se tekar danas javljam. Nije to moja krivnja, već prilike, u kojima se nađazim. Ova mja je zemlja posveta razočaranju. Mnogo sum pretpropri — i moralno i materijalno. Zarade nisam mogao dobiti, jer nisam vijest u španjolskom jeziku. A i drugačije je ovde, što se zarade tiče, vremena zlo. Samo sam se učiti tudi jezik. Kroz to vrijeme počeo mi je malo u moju uzmanjivali novac, koji sam dobio u rodnom kraju. Ali koliko sam žrtvama doprinerasao dok sam sakupio doveljeno za putovanje! Međutim, kad sam se pričuo spajškom jeziku, dobio sam nekih sremnih slučaju namještanje kod jedne francuske tvrtke. Silov prilika morani da se mudim u tvoj tvrdci, gdje da red ubija. Tu nas u pravo isisavaju, to više, što se ovđe našli na hiljadu i hiljadu besposlanih radnika, koji se danomeđnicu mijaju tvrdci izjavljajući, da su pričuvani radići za samu hranu. Ja na pr. koji se posmatraju na zanimanjima električnik, moram se baviti i drugim zanimanjima: zidarskim i stolarskim. Za placu dobivam 7 peseta dnevno. Plaćam primarno za jednu, a ne svaku 14 dana. Dokazuje da se ovješa, da ne može biti smrtni. Netko joj reče da ne ide u kuću, jer bi mogao doći do zla, ali ona odgovori: Idem po masticu, pakar to bilo na moju ili njevoj smrtni! I haka uje u smućnicu i umre maslik. Unuk dočeri te po glavi, dobiti i stane tuci starice, a starica, a besavjesni sin odveden u tamnicu.

Natječaj za najručnije ljudi: srca i nesreća, naičeće svjetske rugobe.

Pred nekoliko dana izasluži u svim američkim listovima oglasi, kojima se pozivaju naručnike osobne, sakate od pordonja i nesreće, da prije u središtu Culver City film Company u New-Yorku. Kandidati, koji bi pružili dokaze najveće rugobe, dobiti bi nagod, da igra u jednoj seriji filmova uz plaću 1500 dolara mješevno. Drugog dana, pred lokalnim spomenicima, predstavljajući se nekrepljeno red sat, kafic, spavali, grbavili, iznakačeni i padavili ljudi. Direktor predstavlja svrstao je sve nesretnike u jedan red i pažljivo ih pregledava. Poslije polanog ispitivanja, njegov izbor je bio na jednog čovjeka, koji je bio i srušen i grbav i kom je rukao izolovljeno. Proglasen najručniji čovjekom na svijetu, taj nesretni biće je odabran i potpisao je ugovor u svom zavisti svojih razočaranih sađnika. Sudratan trebao je, da se javi u direkciji, da mu dade prve upute za ulogu, koju je morao igrati. Ali nesretni je valjda zaboravio, da — idući ulicama mora biti oprezan, i koliko se žuri u svojoj nesreći, htio je preteći jednu od najpretnjih gradskih ulica. Dvije zene bile su mrtve, sestru i ciotru pogubili u horu kod Bejara, gdje se zadržala opira žandarima.

O prasini.

Gradovi imadu za jaké žege svoje po muke. To je prasina. Za vrijeme rata još gore čuti, jer se učenje ne mogu razpoljavati, pa zlobni ljudi znaju kazati, zrak tako pun praha, da bi se dobio rezultat, učenjaka, koji su se ovime iscrpili, pa su nastali, da u jednom Kubenom centru 32.000 sitnih čestica praha. Nešto je još razmjerne čestice. Kod lipog vremena, kupa se ovih nepovratnih gořih brojeva, te u lipog srušku sobana, ima ih i dva milijuna. Strop je u čitavom stambu naigrađen na pet i pol milijuna. Utjeljivo je, da ne žurimgora broj biva neznam. Tačno na Rigu (brdo u Svicarskoj) nastoji te čestica praha u kubenom centimetru za

Rat ciganskih plemena u Španjolskoj.

Franceske novine javljaju iz Madrida, da se u provinciji Salamanca na cesti iz Bejara u Ciudad Rodrigo pobila dva ciganskih plemena u sasvim propisnoj borbi. Uzroci leži u ljubavnom takmičenju plemenog poglavice za sklonost, jedne lijepje cigane. Kad je žandarmerija stigla na mjesto, bivanačest boraca ležalo je okrvavljenih na zemlji. Dvije zene bile su mrtve, sestru i ciotru pogubili u horu kod Bejara, gdje se zadržala opira žandarima.

Dobrovoljni zamjenik za smrt.

U državi Pennsylvania bio je mladi John Prinkl osudjen na smrt, a Walter J. K. Wood, koji je 50 godina star i Walter K. Wood, koji je bila umrlići mještak. Guverner Pinchot izjavio je, da toga ne može dobiti, jer nije legalno. Ništo drugo, da u Kinu mjesto nekog bogatog osudjenika uzbunjene zamjenik uz pogodbu, da njezini sestri roditelji dobiti otcup u novcu.

Preseljeni carigradske patrijaršije u Jugoslaviju?

Zagrebačka Rječ, javlja, da je regent tih se republike Kemal-paša riječ, da ukrasne pravoslavne sv. Sinod i patrijaršiju u Carigradu, a predstavnike ovih načinjih pravoslašnih crkvi u istjeri iz Turske. U savsinoj odlučku, jugoslovenska se vladu brzoj javno obrela na sv. Sinod i fanar, da dođe u se nastane na Jugoslaviju. Prema tome Jugoslavija biće se središte načinje vlasti pravoslavne crkve, kan u Italiji katoličke.

Šala i razbibriga

Mama, evo tvog lira.
Sta, zar nisi pripremio marku na pismu.
Ne, kaži me neumno pismo u sanduče kašiši nije gledao.

Pekarova žena Ivona možu, pušto je pobjojena brašnou: Sta misliš, Milan, trebali su da snizimo cijenu bljude?

Samo polako, ženo. Sad smo snizili bljedu, a za cijenu čemu viditi. Ne možem sve na jednaput!

Knjizevnost i umjetnost.

Prvijuni smo br. 8, poljoprivredno-industrijski-trgov, lista Moja sa ovim sadržajem. A. Hirbar: Agrarno-seljački savez. — Prof. Stj. Juric: P. A. Jacobson: Danska p. Ekipredra. — Ivan Mrnjavac: Za urednarednog gospodarstva. — Josip Lomšak: Stjepan usjeva i naša agrarna statistika. — Ilija Bošnjak: Težak hemija. — A. H. bar: Agrarna reforma. — Bilješke — Razvijest — Književnost.

Cijena je u godišnjoj preplati Din 126. Uredništvo i uprava: Zagreb, Sudnička ul. 11.

Tuđa valuta na trčanskoj burzi.

Jučer, dne 14. maja 1924., moglo se prodati odnosno kupiti: 100 engleskih lira sterlina za 9,850. 9,870. 100 američkih dolaru za 2,245. 2,260; 100 svicarskih frankova za 400—403; 100 francuskih frankova za 125,50. 126,50; 100 čehoslovačkih kruna za 66,10. 66,60; 100 jugoslovenskih dinara za 27,90. 28,15; 100 rumunjskih lira za 11,25. 11,75; 100 mađarskih kruna za 0,0250. 0,0235; 100 nizozemsko-austrijskih kruna za 0,0315. 0,0325; italijskih lira.

Odgovorni urednik: IVAN MARIA MICHELUZ/ Izdavač: IVAN STARÍ.

Tisk: TISKARA „EDINOST“ U TRSTU

Tužnim srećem javljamo svojoj rodbini prijateljima i znancima žalosni vijest, da nam je naš nezaboravni suprug, brat i s

Ivan Fabijanić

pisar Ministarstva pravde,

u najljepšoj dobi mladosti, u 34. godini života, dne 27. aprila 1924., primivši svetlosti umrliču, blago u Gospodinu preminuo.

U Beograd-Omišlu, dne 28. aprila 1924.

Rascvilenja obitelj Fabijanić-Ružić.